

her Drøm. For den blev immer ligesom ved at minde mig, . . . jeg kunde tilsidst slet ikke blive den kvit hverken Dag eller Nat. Saa kom jeg til at tænke paa, at der egentlig ogsaa var som en Betydning i den. Besynderligt de Ord om de Tusinde, der skulde forsamles i Herrens Navn . . . det var jo ligesom, at der kunde være tænkt paa det store Møde, som nu skal holdes her i Sandinge.“

Emanuel havde bøjet sig fremover i den heftigste Sindsbevægelse.

Tegnet! — tænkte han. Og han følte som en hellig Indvielses Gysning sænke sig ned igennem ham.

„Saa var det jo, jeg forgangen besluttede at tage herover til dig,“ vedblev Væveren, der stadigaarvaagent havde iagttaget Virkningen af sin Fortælling. „Jeg kom jo da ogsaa, som du vel véd, men traf dig ikke hjemme. Og egentlig var jeg ganske glad ved det dengang. For da det kom til Stykket, saa syntes jeg jo igen, at det Hele var ikke værd at spille Ord paa. Men det hjalp nu ligegodt ikke. Jeg fik alligevel ikke Fred for det Syn. Det var, ligesom det helt havde magtstjaalet mig, som man siger. Og nu er jeg da for Resten ogsaa kommen til den Mening, at der virkelig var som en Indskydelse i den Drøm. For det véd jeg